

Sygn. akt II CZ 10/10

POSTANOWIENIE

Dnia 22 kwietnia 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Zbigniew Kwaśniewski (przewodniczący)

SSN Dariusz Dończyk (sprawozdawca)

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z powództwa Z. W. – Z.

przeciwko K. Z.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 22 kwietnia 2010 r.,

zażalenia powoda

na postanowienie o kosztach zawarte w wyroku Sądu Okręgowego

z dnia 29 października 2009 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 29 października 2009 r. Sąd Okręgowy oddalił apelację pozwanego K. Z. oraz zasądził od pozwanego na rzecz powoda Z. W.-Z. kwotę 467 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego. Sąd Okręgowy, zgodnie z art. 98 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c., zasądził na rzecz powoda zwrot kosztów postępowania apelacyjnego. Koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony zostały określone przez Sąd na kwotę 467 zł, stanowiącą stawkę minimalną za udzielenie pomocy prawnej. Zdaniem Sądu Apelacyjnego mimo rzetelnego przygotowania odpowiedzi na apelację przez pełnomocnika pozwanego, z uwagi na nieskomplikowany charakter sprawy, nie było podstaw do uwzględnienia wynagrodzenia adwokata w kwocie przekraczającej wskazaną stawkę.

Na postanowienie w przedmiocie kosztów postępowania w części, w jakiej Sąd Okręgowy nie uwzględnił wniosku powoda o zwrot kosztów zastępstwa adwokackiego, powód wniósł zażalenie, żądając jego zmiany przez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania apelacyjnego w wysokości 1.317 zł. Powód zarzucił:

- naruszenie art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze poprzez nieuwzględnienie umowy łączącej pełnomocnika z klientem;
- błędną wykładnię art. 16 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze poprzez przyjęcie, iż rzekomo nieskomplikowany charakter sprawy nie uzasadnia zasądzenia kosztów zastępstwa procesowego w kwocie wyższej od stawek minimalnych wskazanych w rozporządzeniu wydanym na podstawie cytowanych przepisów;
- niewłaściwe zastosowanie art. 328 § 2 k.p.c. poprzez nierozpoznanie wniosku dowodowego powoda w postaci łączącej go z pełnomocnikiem umowy oraz niewskazanie przyczyn, dla których Sąd odmówił zgłoszonemu wnioskowi wiarygodności.

W uzasadnieniu zażalenia powód zarzucił także nieuwzględnienie przez Sąd obowiązujących stawek rynkowych za czynności adwokackie oraz wkładu pełnomocnika w wyjaśnienie sprawy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Według art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (j.t. Dz. U. z 2009 r., nr 146, poz. 1188 z późn. zm.) opłaty za czynności adwokackie ustala umowa z klientem. Umowa ta jest wiążąca w relacji pomiędzy pełnomocnikiem, będącym adwokatem i jego mocodawcą. Ustalona w umowie wysokość opłat za czynności adwokackie nie musi stanowić podstawy zasądzenia przez sąd poniesionych przez tę stronę kosztów zastępstwa prawnego od przeciwnika procesowego.

Zgodnie z art. 98 § 1 k.p.c., strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Powołany przepis ustanawia dwie zasady rozstrzygania o kosztach procesu, tj. zasadę odpowiedzialności za wynik procesu oraz zasadę orzekania o zwrocie kosztów niezbędnych i celowych. Według art. 98 § 3 k.p.c. do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata, zalicza się wynagrodzenie, jednakże nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony. Pojęcie kosztów niezbędnych do celowego dochodzenia praw i celowej obrony nie może być więc utożsamiane ze wszystkimi kosztami, jakie w toku postępowania ponosi strona.

Na podstawie wskazanych w zażaleniu przepisów art. 16 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze zostało wydane rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.), które w § 2 ust. 1 stanowi, że zasądzając opłatę za czynności adwokata z tytułu zastępstwa prawnego, sąd bierze pod uwagę niezbędny nakład pracy adwokata, a także charakter sprawy i wkład pracy adwokata w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia. Natomiast § 2 ust. 2 tego rozporządzenia stanowi, że podstawę

zasądzenia opłaty, o której mowa w ust. 1, stanowią stawki minimalne określone w rozdziałach 3-5. Opłata nie może być wyższa niż sześciokrotna stawka minimalna ani przekraczać wartości przedmiotu sporu.

Uwzględniając powyższą regulację prawną, brak jest podstaw do uwzględnienia zażalenia. Wskazane w zażaleniu okoliczności – wysokość wynagrodzenia ustalona w umowie pełnomocnika z jego mocodawcą oraz przyjmowana na rynku wysokość wynagrodzeń pełnomocników procesowych - nie stanowią podstawy do określenia wysokości opłat zasądzonych od przeciwnika procesowego na rzecz strony, która sprawę wygrała i poniosła opłaty za czynności adwokackie zgodnie z umową, którą zawarła ze swoim pełnomocnikiem. Przedmiotowa sprawa była rozpoznawana w postępowaniu uproszczonym, zaś wartość przedmiotu sporu wynosiła 2.482 zł. Ze względu na powyższe nie można uznać za uzasadniony zarzut, że sprawa była skomplikowana oraz wymagała od adwokata znacznego nakładu pracy, co mogłoby stanowić podstawę do ustalenia opłaty za czynności adwokata podlegającej zasądzeniu od strony, która przegrała sprawę, w wysokości wyższej od stawki minimalnej.

O tym, w jakim stopniu strona wygrała lub przegrała sprawę decyduje rezultat przeprowadzonego porównania roszczeń dochodzonych z roszczeniami ostatecznie uwzględnionymi, przy czym porównania tego dokonuje się mając na względzie ostateczny wynik procesu. Żadnego znaczenia, dla oceny stopnia w jakim strona wygrała lub przegrała sprawę, nie ma natomiast to, czy sąd rozstrzygając sprawę podzielił argumentację prawną przedstawioną przez stronę oraz czy uwzględnił, a jeśli tak, to w jakim zakresie, podniesione przez stronę zarzuty (por. postanowienie SN z dnia 12 stycznia 2010 r., III CZ 65/09, niepubl.).

Wobec powyższego zażalenie podlegało oddaleniu na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c.